

ՅԵՂԻՇԵ ՉԱՐԵՆՑ = ՅԵՐԵՔ ՓՈՔՐԻԿ
ԳՈՒԵՄ .. Լ Ե Ն Ի Ն .. ՇԱՐՔԻՑ =

Gedruckt bei Walter Grönmacher
 Berlin SW 61, Blücherstr. 22 / 1925

ԲԱԼԼԱԴ
ՎԼԱԴԻՄԻՐ ԻԼՅԻՉԻ
ՄՈՒԺԻԿԻ
ՅԵՎ ՄԻ ԶՈՒՅԳ ԿՈՇԻԿԻ
ՄԱՍԻՆ

ԲԱԼԼԵԳ ԳԼԼԵԳԻՄԻՐ ԻԼՅԻՉԻ, ՄՈՒԺԻԿԻ ՅԵՎ ՄԻ
ՋՈՒՅԳ ԿՈՇԻԿԻ ՄԱՍԻՆ

I

Կարժիր գծից անդին —
Թշնամիներ անթիվ:
Ու հեռախօսը Փրոնտից
հաղում է
չիֆր:

Հեռախօսով հուզումը հոսում է
կրեմլ:
Կոմունտառը N.
Գեպի կարինետը ԻԼՅԻՉԻ:
Լուրերը թափվում են շտապով,
հասնում են հենց իրեն,
ու հոսում են հետո
տապով
իր ուղեղի միջից:

Գրասեղանի հանդեպ
հանգիստ
նստել է ԻԼՅԻՉԸ:
Կարգում է:
Կարգադրում:
Գրում:
Կուտակել է ուղեղը,
սեղմել է,
կախել է խոհերի գլխին,
վոնց վոր ծանրածանր բուռնցք:

Կիտել և հոնքերը ներքե՛վ,
 թերթում և, քրքրում, ջոկում:
 Պսպղում և ճակատը լույսի դեմ,
 վոնց վոր ահագին յերկրագունդ:

Լարել և ուղեղը ԻԼԵԻՅԸ,
 վոնց վոր պողպատե զսպանակ . . .

Հարկավոր և կովել, չգիջել . . .
 Հարկավոր և — Կարմիր բանակ:
 Հարկավոր և ցնցել գյուղացուն
 ու բանվորին կրթել:
 Հարկավոր և քանդել հնի բերդը:
 Հարկավոր են գրքեր, թերթեր . . .
 Իսկ հետո՝ դպրոցին կգա հերթը:
 Հարկավոր և բանվորի տղից
 պրոֆեսորներ ձուլել . . .
 Հարկավոր և, վոր ամեն աղախին
 սովորի պետութուն դարձնել . . .

Հարկավոր և . . .

Վժժը թվել:

Հարցեր են՝ անծայր, անթիփ:

Իսկ մինչ այդ՝ հեռախոսը ֆրոնտից

հաղում և —

չիֆր . . . :

II

Հավաքել և ուղեղը ԻԼԵԻՅԸ,
 լափում և լուրերը ու ծամում:
 թաչում և ժամանակը, վոնց վոր սամում,
 ժամանակը քիչ և:

Բայց ի՞նչ և.

կողքի սենյակում —

ազմուկ և.

խոսում են բարձր.

քարտուղարը մեկին համոզում և . . .

Մոտենում և ԻԼԵԻՅԸ.

բացում և դուռը մի քիչ —

լսում և:

Մուտիկ և:

Ուզում և ինչ-վոր բան:

Լսում և դռների միջից . . .

Ի՞նչ. —

— Անցել և ահագին ճամփա —

յեկել և ԻԼԵԻՅԻՆ . . .

Լսում և ԻԼԵԻՅԸ՝ ուշիմ . . .

— Ե՛կ - ե՛կ, մուտիկ! —

Մուտիկին հարկավոր և — մի զույգ կոշիկ!

Դիմել և մուտիկին ուրիշի —

ասել են՝ չի.ք.

դե նա ել — յեկել և ԻԼԵԻՅԻՆ!

Բարկանում և,

հուզվում և քարտուղարը.

համոզում և, վոր գնա իր գործին:

Անհողողոզ և մուտիկը,

վոնց վոր քարը.

կարո՞ղ ևս խանգարել.

— աբա փորձի՞ . . .

Նայում ե ՚Լյիչը
արանքից դռան.
Ժպտում են աչքերը՝ մի քիչ ծուռ:
Հրում ե դուռը —
գվարթ
մոտենում ե հանկարծ գյուղացուն:

— Վորտեղից ես:
— Սիրիրեց:
— Յե՞րբ:
— Հինգ ամիս ե՛ յեկել եմ մեր գեղից:
— Կարմիր արմեյցի ե տղես...
— Ինքս եմ ղրկել տղիս!
— Հող ունե՞ս:
— Իհարկե: Խլեցինք:
— Ընչի՞ ես յեկել:
— Դեղեգա՛տ եմ!
— Խնդրել եմ գեղական գործիք —
ստացել եմ շատը:
— Ել ի՞նչ ես ուզում:
Ծիծաղում ե:
Նայում ե ՚Լյիչին ուշիմ . . .

— Եխ - եխ, մուժիկ!
Մուժիկին հարկավոր ե — մի զույգ կոշիկ!
Դիմել ե մուժիկն ուրիշի —
ասել են՝ չէք:
Դե նա յեկել ե ՚Լյիչին!

Ծիծաղում ե քահ-քահ ՚Լ յիչը:
Խորամանկ խինդ ե աչքերում:
Բոթում ե մուժիկին,

հետո —
վերցնում ե մի թուղթ,
գրում ե. —
„Ում վոր հարկն ե:
Տալ մուժիկին մի զույգ կոշիկ:“

— Ե - խե՛խ, մուժիկ!
Վերցնում ե մուժիկը գլխարկը,
հեռանում ե՝ հանելով փոշի:—

III.

Կարմիր գծից անդին —
Թշնամիներ անթիվ:
Ու հեռախոսը Ֆրոնտից
հագում ե —
շիֆը:

Ու նորից նստել ե ՚Լյիչը,
կարգում ե, կարգազրում, գրում:
Թուշում ե ժամանակը,
ժամանակը քիչ ե:
Ու սեղմել ե նորից մեր ՚Լյիչը
իր ուղեղը՝ ծանրածանր բռունցք:

Ու նորից շտապում ե ուղեղը.
լափում ե խոհերը հիմա նա.
յեվ ի՞նչը, ի՞նչը կղիմանա
եզ վեթխարի ուժին . . .

— Ե - խե՛խ, մուժիկ! —
Քեզ հարկաւոր եր մի զույգ կոշիկ!

Յե՛վ կոշիկի համար
ընդունեց քեզ Իլյիչը!
— Բայց հասկացա՞ր, մուժիկ,
վոր շուներ Իլյիչը ժամանակ,
վոր Իլյիչի համար —
մեր ժամանակը քիչ էր!

ԼԵՆԻՆ ՔԵՌԻՆ

Հայրը զենքով յեկավ գործարանից եզ որը:
Գեմքը խիստ եր, անգամ մի քիչ մնայլ:
Յերբ մոտեցավ, ուզեց գրկի հորը՝
կամաց մի կողմ հրեց հայրը նրան:

Անխոս, նստեց թեյի: Միտքը զուրան եր, հեռուն եր:
Աչքը յերկա՛ր - յերկար հառել եր մի բանի:
Գեմքին դեռ մնացել եր գործարանի մուրբ:
Այդ յերեկո խոժոռ եր հայրն Իվանի:

„Գնում ենք, մորն ասաց, մենք լեհերի վրա.
հանել ե լեհերին մեր դեմ՝ ելի Անտանտը:
Բայց հույս ունենք, կնիկ, վոր կջարդենք նրանց,
կշարտենք — անթիվ տանկերով ել գան թե՛:

„Գենիկինն եր յերեկ, հետո կուլչահն եկավ.
ու լեհերն են հիմի . . . Վոչինչ, կնիկ!
Կարմիր բանակը մեր բանվորական
սովորել ե քշել նրանց բնից) . . . “

Եսպես յերկար խոսեց հայրը մինչև վ գիշեր,
խոսեց կովի մասին՝ բուրժույի դեմ:
Անցած հազար-հազար զեպքեր հիշեց,
հիշեց հուլիս ինչ-վոր ու հոկտեմբեր:

Յեվ նա տեսավ, տեսավ թե ինչպես հոր
աչքերը հուր դարձան հետահետե.
լուսարձակներ յերկու դարձան վոնց վոր,
վոնց վոր ուումբեր, վոր նա պիտի եգուց նետե:

Ու վառելով եղպես իր բորբոքուն հայացքը՝
 հայրը թուով հանկարծ, յելավ վոտքի:
 Յեվ Իվանին թվաց թե
 այրող գնդակ անցավ իր հոր մտքից:

Վոտքի թուով եղպես ու սրբելով քրտինքը՝
 հայրը ասավ. — «Արդյոք հասկանում ես, կնիկ, —
 մեր զորքերին եգուց խոսելու ե ինքը.
 Ինքը լենինը մեզ պիտի ճամփա դնի! . . . »

Հայրը եսպես ասավ ու գնաց քնեց,
 վոր առավոտ ծեղին յերթա բանին: —
 Բայց խոսքերը նրա վերջին են
 վառվեցին սրտուս Իվանի . . .

II.

Հարկ չկա յերկար պատմելու
 եզ բանվորի խոխի՝ եզ Իվանի մասին:
 Կապույտ աչքեր ուներ, գանգուր գլուխ.
 զե ոուս տղա եր մի՝ ութ տարեկան հազիվ:

Իր բանվոր հոր հետ միասին
 գործարան եր գնում նա յերբեմն:
 Կամ հավաքած իր քաջ ընկերներին դրսի՝
 նա խաղում եր «Առիվ բուրժուայի դեմ»:

Չիավոր եր լինում միշտ ինքը:
 Նստած ձեռնափայտին պապի՝
 քշում եր փայտե ձին, մինչեւ ջերմին քրտինքը
 վողողելով վրեն՝ վերջ տար թափին:

Մտածում եր Իվանը. — յերբ մեծանա
 պիտի շոֆեր դառնա, կամ ողաչու.
 պիտի մտնի հետո — կարմիր Բանակ . . .
 — Դեռ սպասիր, բուրժույ.
 — Դեռ կգա՝ Վալյակա-ողաչուն, —
 — Դեռ մեծանա՛ . . .

Սակայն հայրը եգուց պիտի գնա . . .
 Պիտի ճամփա դնի նրանց — ընկեր լենինը . . .
 Պիտի խոսքեր ասի նրանց եգուց:
 Իսկ ինքը . . .
 Պիտի եսպես տնում ելի նստած մնա՞ —
 արդեն հասակն առած պատանի ե թեկուզ! . . .

Յեվ նա գիտե՛ արդեն լենին քեռուն.
 հրեն նայում ե նա ենտեղ պատից՝
 խորամանկ մի ժպիտ աչքերում,
 ահագին մի միտք ճակատին:

Եզ նա՛ ե, լենինը: Այսինքն նա,
 վոր ղեկավարն ե բանվոր դասի.
 նրա նկարն ե միշտ պլակատների վրա,
 միշտ նա՛ ե, ամենուր՝ Մարքսի հետ միասին . . .

Հայրը հաճախ նրան ցույց ե տվել յերկու
 եզ մեծերի պատկերքը:
 Անգամ ենտեղ — իրա այբուբենի գրքում՝
 նրանց նկարը կա:

Սովորել ե հորից յեվ գիտե՛ նրանց յերգը՝
 «— Յե-լի-ի-ի-ր — ըո-ղո-քի-ի-ի-ր — բան-վո՛ո՛ո՛ր
 դա-սա-կա՛մ ա՛րզ!»

Պատմել ե հայրը նրան,
 վոր լենին քեռին
 խելացի ե, մեծ ե ու քաջ:
 Ենքա՛ն, ենքա՛ն, ենքա՛ն,
 վոր աշխարհում ուրիշը — եղպիսին չկա:
 Պատվիրել ե, վոր ինքն ե՛լ յերբ մեծանա՛
 յերթա նրա — եդ մեծ լենին - քեռու ճամփով,
 վորի վրա թեկուզ հազար փուշ կա ցանած,
 բայց գնում են վորով գյուղացի ու բանվոր . . .

Բա՛ն.

Եսպիսի՛ն ե լենին - քեռին!
 Յեվ վաղը նա ի նքը պիտի խոսի:
 Պիտի անցնի իր հայրը՝ զենքը ձեռին —
 յեվ լենինին լսի . . .

Եդ հո նման ե — զարմանք բանի՞ . . .

Յեվ վորոչում ե Իվանը.

— Ինչ ել լինի
 վաղն առավոտ կանուխ պիտի փողոց յերթա
 յեվ տեսնի — ընկեր լենինին . . .

III.

Արդեն գնացել եր հայրը, յերբ արթնացավ:
 Շտապ հագավ շորերը յեվ թուով փողոց:
 Վաազ, վաազ, վաազ անցավ իրենց փողոցը
 յեվ ընկավ Աարմիր Հրապարակը՝ բանվորներով փողոց:

Ծփում եր Աարմիր Հրապարակը,
 փոնց վոր մարդկային մի անտառ:

Հավարվել եր փոնց վոր
 աշխարհը բովանդակ:
 Կիփը բանվոր մարդիկ,
 հոր պես հագած:
 Գրոշակներ անթիփ,
 անթիփ պլակատ:

Հրմշտկելով մարդկանց ու բռնելով՝
 փորձեց առաջ յերթալ, հորը կոչել:
 փորձեց յեղնել կողքի մի բանվորի վրով՝
 բայց բանվորը — պապի ձոնափայտը հո չե՞ր:
 Եղպես սեղմած — մնաց:
 Փորձեց ելի:
 Պատահեց մի մարդ հայհոյող:
 Կորից մնաց՝ հոգին մորմորով լի:
 Բայց ի՞նչ տեսներ — իր են մի թիզ բոյով! . . .

Հանկարծ մի ծով ամբողջ
 վոնց վոր գոռա —
 դրդաց հրապարակը,
 գոռաց ուռու:
 Հետո լոնց ամբողջը.
 բանվոր մի կին
 իր կողքի ընկերոջը
 շշնջաց՝

„Լենինը! . . .“

Փսփսաց սա ել կողքինին:

Ու շրթից շուրթ անցավ՝

„Լենին! Լենին! . . .“

Հասկացավ Իվանը.

— Ենտեղ ե նա . . .

Շփոթված՝ գլխարկը հանեց —
 յեվ սեղմեց ասամները՝ բարկուձյունից դեղնած:
 Եւ ճար չկար: Տեսավ՝ տեղ չե՛ն տա իրեն:
 Յեվ վորոշեց՝ անի, ինչ ել լինի! —
 Վտորը խոթեց հանկարծ գրպանը կողքինի —
 յեվ բարձրացավ վրե՛ն! . . .
 Թռավ ուսին նստեց
 մի բանվորի.
 բայց բանվորը ներքեվ շարտել
 չփորձեց եղ խոսին նորից . . .

Պտույտ յեկավ գլուխը, սիրտը ամուր թակեց:
 Վճեց վոր աշխարհը վողջ նվիրեցին նրան:
 Նայեց . . . Լենին - քեռին կանգնած եր տախտակե
 ամբիոնի վրա . . .
 Չեոքը առաջ մեկնած, գլուխը բաց,
 վճեց վոր անում կախած են նկարի խորքից —
 իր հայրիկի ձայնով, մի փոքր բարձր՝
 նա պատգամ եր ասում բանվորական զորքին . . .

Յեվ Իվանին հանկարծ ենպես թվաց,
 թե տեսել է ինքը նրան վաղուց.
 վոր եղ Լենին - քեռին պիտի սիրեր իրան,
 յեթե տեսներ „բուրժույ“ „զօրք“ խաղալիս!
 Ու մտածեց՝ եզուց յերթա տեսնի նրան,
 ասի՝ ինձ ել զրկի, գնամ բանակ.
 ասի՝ ուզում եմ յես կարմիր շոֆեր գառնամ —
 Լենին քեռուն բոլոր պլանները բանա . . .

Եսպես՝ աչքերը չիռ Լենին - քեռուն հառած՝
 յերազում եր Իվանը:
 Հանկարծ լռեց Լենինը:

Ու զորդաց նորից բանվորական ուռան.
 ձեռքը մեկնեց առաջ — ու բղավեց ինքն ել:
 Զորքը ծփաց հետո ու շարժվեց առաջ:
 Ու զրոշի վրա զիմացի նա
 տառ - տառ կարդաց վաղուց իմացած իր բառը.
 „Յերրորդ ինտերնացիոնալ“:

Գրողակներ նորից: Եղ ինչքա՞ն են . . .
 Յեվ կապելով իրար տառերն հազիվ՝
 կարդաց նորից Իվանը՝

„Կորչի՛ բուրժուազին“:

Յերգում՝ եր զօրքը „Ինտերնացիոնալ“:
 Ինքն ել գիտեր երգել: Յերգեց: Նայեց՝ հեռուն,
 զինվորների նման, գլուխը բաց՝
 յերգում՝ եր յերգը նույն — Լենին - քեռին . . .

Ու խանդոտ մի բոց աչքերին՝
 նայեց նորից Իվանը . . . Տեսավ՝ հրե՛ն
 հայրը քայլում է՝ մեծ մի հրացան ձեռին —
 ու նայում է, նայում Լենին - քեռուն . . .

Ուզեց կանչի նրան,
 բայց եղ պահին հանկարծ
 մի ահուկ լուռա
 կրկին զնգաց:
 Գտում՝ եր զօրքը գիփ,
 ինչքան վոր ձեն ունեւր.
 ախ, ունենա՛ր ինքն ել
 մի բարձր ձեն գոնե . . .

Թնդում եր ողջ
 նրանց ձենից,
 վոնց վոր վորտաը՝
 „Լենին! Լենին!“

Ու ինքը, Լենինը, կանգնած ենտեղ . . .
 Նման եր վողջը — յերագի . . .
 Յե՛վ վորոչեց Իվանը, վոր անպայման յերթա —
 իր բոլոր պլանները Լենին-քեռուն ասի . . .
 Յերթա ասի, վոր ինքը կուզե շոֆեր գառնալ,
 կամ ողաչու կարմիր՝ թռչել անահ . . .
 Եղ հարազատ, եղ մեծ Լենին-քեռու առաջ
 իրա բոլոր, բոլոր պլանները բանա) . . .

ԼԵՆԻՆՆ ՈՒ ԱԼԻՆ

Աշխարհի կենտրոնը — Մոսկովն է:
Մոսկովը Մեկկայից ել Տի՛ն է:
Մոսկովից մեծ քաղաք — չէք:
— քանի վոր Մոսկովի միջին
ապրում է ինքը — լենինը:

Տրապիզոնը Մոսկովից հեռու՛ յե:
Տրապիզոնից Մոսկով —
չես հասնի վտարով դու իսկի:
Թե ունես վոսկի՛
կնստես նախ նազ դու
ու նազով կերթաս նախ բաժում:
հետո գնացք նստած
կհասնես Թիֆլիս,
հետո Բագու,
Ռաստով:
հետո կերթա՛ս - կերթա՛ս
ու նոր
կհասնես Մոսկով:

Ա՛յ, Մոսկովում հենց եդ
ապրում է արխաղաշ լենինը:
Նա, վոր մեծ է, վոնց վոր ամենամեծ խալիֆ:
Սահայն ենպե՛ս խալիֆ,
վոր հասկանում է միշտ փուխարայի հալից:
Ե՛ս է պատճառը հենց,
վոր սիրում է նրան տրապիզոնցի Ալին:

Թխավար ե Ալին մի նավակի վրա:
 Ստանում ե ամիսը —
 յերեք ու կես լիրա:
 Աշխատում ե սակայն առավոտից - գիշեր:
 Ու սիրում ե նրան
 տերը, վոնց վոր իշու
 քշել,
 քշել,
 քշել!

Սիրում ե Ալին լենինին:
 Նրա մասին նրան
 պատմել ե նավաստի մի ուս:
 Յույց ե տվել նրան
 պատկերքը լենինի.
 ասել ե.
 — լենին - կառուչ:
 Ալին ասել ե.
 — չո՛կ:
 Ուուսն ասել ե.
 — Յա՞.
 լենին վար —
 բուրժույ յոկ!՝
 Բուրժույ — այսինքն զանգին,
 այսինքն եֆենդի, աղա.
 են, վոր նստում են հանգիստ,
 ուտում են ուրիշի քրտինք
 ու սիրում են
 միշտ
 ծովափին
 նստել նարդի խաղալ:

Հասկացել եր Ալին.
 „լենին — բեյուկ խալիֆ:՝
 „Բեյուկ խալիֆ“ սակայն,
 վոր հասկանում ե միշտ փուխարայի հալից:

Ու սիրում եր նրան,
 եղ լենինին հեռու
 իր չարքաշի սիրով տրապիզոնցի Ալին:

II.

Եղ որը սուգ եր Մոսկովում
 ու սուգը — վա՛ն եր:
 Վարացել եր վոնց վոր պրոլետարը:
 Ով վոր մնա եր նրան —
 արդեն գիտեր.
 — ել չկա Վարմիր Ղեկավարը . . .

Փակել եր աչքերը Ղեկավարը,
 վոր կյանքում չբանա ել բնավ:
 Քնել եր Ղեկավարը
 անգարձնելի բնով:

Եղ որը արդեն Խոկապին
 հավաքում եր մկան առ մկան
 իր ուժերը, վոր պատնեշ կապե
 անողք կորուստի դիմաց:

Եղ որը ամեն պրոլետար
 Մոսկովում, Բագվում, Թիֆլիսում
 շինել եր իր կամքը — բետոն
 ու հոգին — չուգուն.

պողպատեւ եր իրեն, վոր եգուց,
կորուստի տեղ են թանկագին՝
կուռ՝
դնե բյուրմկան մի բոունցք
վոստի բկին!

Յերկաթե իր սրտով եդ որը
մեր յերկրում ամեն պրոլետար
ենպե՛ս եր զգում, կարծես նոր ե,
կարծես նոր ե յեկեւ կովի որը
յեվ ինքը գոռ գրոհ պիտի տա.
ամիտին պիտի իր ուժերը,
հավաքե մկանն իր վերջին,
վոր մնա՛ բանվորի զիկտատուրը
յեվ հաղթե —

սուանց Իլյիչի!

III.

Ու թուով ուղիոն եդ որը,
վոնց վոր թուր աշխարհը կիսող՝
մահառիթ ուղիոն եդ որը
Մոսկովից թուով Տրասպիզոն:

Եդ որը ենթա՛ն եր աշխատել,
վոր հալից ընկել եր Ալին:
Մարմինը քրտինք եր պատել,
բայց պիտի աշխատեր ելի:
Նվում եր ամեն մի՛ մկանը,
նվառով քաշում եր դեպի տուն.
բավակա՛ն ե, ասում եր, — բավակա՛ն ե
հոգնությունը քո!

Յերեկո եր:
Մութ ծովափով
գնում եր Ալին դեպի տուն:
Ու տեսավ հանկարծ ծովափին
իր ծանոթ նավաստուն ուս:
Մոտեցավ,
վոր ասի սալամ,
սեղվի ձեռքը՝ ծանոթ վոնց վոր հին,
ու կամաց փսփոս նրան.

„— Կարաշո՛ւ լենին՛ն:“

Մոտեցավ:
Տխուր եր նավաստին:
Անծանոթ եր դեմքը: Անոգ:
Ու չասավ մշտական յգրաստի՛ն:
Այլ —
կամաց.

„— Ալի, լենին յո՛կ!“

Եւ վոչինչ:
Հեռացավ:
Ու թվաց թե
լեռնացած՝ զարկեց մի ալիք:

Հասկացավ խոսքերի են իմաստը
նավաստի Ալին . . .

IV.

Գիշեր ե:
Քնել ե Տրասպիզոնը:
Ձի հաջում անգամ մի շուն:

Վոստիկանը միայն, վոնց վոր շունը՝
արթուն է.

Հսկում է փողոցում:

Արթսրթում են սեպ սոսիները,
փսփում են վոնց վոր խավարին,
վոր թեկուզ Տրապիզոնը քնել է,
բայց ահա — արթուն է Ալին:

Գողեգող գնում է Ալին
պատերի տակով դեպի մուկթը:
Գողեգող գնում է Ալին —
դեպի ուր.

— լոկ ինքը գիտե՛:

Մոտենում է ահա կամացուկ
մի շենքի:

Կորած խավարուս՝
ցուցանակ կա ենտեղ մի ծուռ . . .
Կհարած է վրան —

նա գիտե —

Հասարակ —

ՄԱՆԳԱՂ ՈՒ ՄՈՒՐՃ:

Շրջում է եղտեղ գողեգող
վոստիկանը՝ խեթ ու տուզ:
Կոչվում է շենքը քաղաքում —
„ԿՈՆՍՈՒԼԱՏ ՌՈՒՄ“:

Մոտենում է Ալին վոնց վոր գող:
Անցնում է մտից վոստիկանը:
Սահում է Ալին կողքով —
մոտենում է դռանը:

Անդամ՝ է զանգը:
Զանգից սակայն զիլ,
խոր լուռթյան մեջ
զարկում է
մի սիրտ:

Բացվում է դուռը:
Մտնում է ներս:
Լոկ պահապանն է,
վոր արթուն է դեռ:
Կա ճանաչում է
կարգաշ-Ալուն.
Հաճախ գնացել են մեկտեղ լողալու:

Բայց արդեն գիշեր է.
ուշ է արդեն.
Ի՞նչ է հարկավոր Ալուն արդյոք: —
— Կոնսուլ . . .

— Խա՛ - Խա՛ . . .

— Գիշեր է:

— Ուշ:

Բայց բախտից Ալու —
Հյուպատոսն հանկարծ յեղնում է դուրս:

— „Լենին յո՞կ“ — հարցնում է Ալին:
Լուռթյուն:
Վոնց վոր մուրճ՝ տաշո:
Յե՛վ — կրծքին խփելով Ալին՝
մրմնջում է՝

„— Կե՛թ կարաշո!“

Յե՛վ ապա, նայելով գետին,

ժի բանից վոնց վոր վախելով՝
ասում է՝ դառնութեամբ լի՝
„— Ալի պլտե! Ալի — աղլիոր!“

Խոնարհում է գլուխը ներքեմ,
վոնց վոր վիշտ է հայանում ու պատիվ —
յեվ —
հեռանում է՝ քսվելով պատին . . .

V.

Ուրիշ ի՞նչ:

Վոչինչ:

Խնդալու

կամ լալու կարծեմ պատճառ չիք: —

— Վոզջու՞ն արիագաշ Ալուն!

— Հաղթանակ գործին Ելսիչի!

